

měnil neoprávněně usnesení vlády z 24. května 1928, a je celá argumentace její lichou.

Jak doličeno, nešlo v daném případě o změnu řádně povoleného osobního přídatku a není potom ovšem vadou, tím méně vadou podstatnou, že žal. úřad nepřihlédl k námitce st-lova podání ze 3. března 1930, že případná změna povoleného přídatku nemohla nastati se zpětnou účinností ke dni pensionování.

Č. 10.287.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: * Důstojník hřebčinstva ve výslužbě, jehož výslužné bylo vyměřeno z pensijní základny odpovídající požitkům VI. hodn. třídy, nemá nároku na příplatek podle § 1 zák. č. 80/1928 Sb. ani tehdy, nabyli-li služebních příjmů VI. hodn. třídy jmenováním.

(Nález ze dne 20. ledna 1933 č. 765.)

Věc: Karel Sch. v P. proti ministerstvu zemědělství o příplatek k odpočivným požitkům podle zák. č. 80/28.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podle ověřeného opisu kmenového listu vojenské odborné účtárny v Praze z 1. listopadu 1925 byl st-l jmenován plukovníkem hřebčinstva dne 1. srpna 1917 a byl přeložen do výslužby dnem 1. července 1918. Osobním věstníkem mno z roku 1919 č. 33 byl st-l přijat jako gážista ve výslužbě do čsl. armády a byl mu podle výnosu mno ze 14. ledna 1925 přiznán zákonitý nárok na zaopatřovací požitky podle § 5 zák. č. 194/20 od 1. prosince 1918. Později byly odpočivné požitky st-lovy upraveny podle zák. č. 48/21 a 288/24 Sb.

St-l žádal několikrát o povolení příplatku k odpočivným požitkům podle zák. č. 80/28 Sb.

Výměrem z 4. dubna 1930 sdělilo na to min. zem. st-li, že jeho žádosti z 24. února 1930 nelze vyhověti a jemu přiznati nárok na příplatek k odpočivným požitkům podle zák. č. 80/28.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, o níž nss uvažil takto:

Žal. úřad zamítl žádání st-lovo o příplatek k odpočivným požitkům podle zák. č. 80/28 z těchto důvodů:

Podle ustanovení 2. odst. § 1 zák. č. 80/28 jsou z nároku na příplatek vyloučeny osoby, jichž odpočivné požitky jsou již vyměřeny z pensijní základny určené podle nejvyššího služného dosažitelného v příslušné zaměstnanecké kategorii postupem do vyšších požitků podle postupových lhůt stanovených zákonem č. 541/19, č. 186/20 nebo 195/20, nebo podle služného vyššího. Ježto pak jmenovaný patří jako gážista hřebčinstva do VI. postupové skupiny podle zák. č. 195/20 a gážisté této skupiny mohli dosáhnouti postupem časovým požitky pouze VII. hodn. třídy 4. stupeň, kdežto jmenovaný má pensi vyměřenu podle služného vyššího (VI. hodn. třídy, 1. stupně), jest se zřetelem ke shora uvedenému předpisu vyloučen z nároku na příplatek.

Stížnost považuje názor žal. úřadu za právně mylný, nepopírajíc, že u důstojníků hřebčinstva končil časový postup v VII. hodn. třídě 4. platovým stupněm, poukazuje na to, že st-1 nedosáhl platu VI. hodn. třídy časovým postupem, nýbrž jmenováním do hodnosti plukovníka hřebčinstva v VI. hodn. třídě a že mohl tudíž nabýti i platu 4. stupně této hodn. třídy. Nelze prý proto na st-le použití ustanovení § 1 odst. 2 zák. č. 80/28. Námitku tuto neuznal nss důvodnou.

Podle § 1 odst. 1 zák. č. 80/28 přísluší státním úředníkům, . . . vo-
jenským gážistům ve výslužbě, kteří nebyli účastni propočítání
roční příplatek k odpočivným (zaopatřovacím) požitkům, Pro
určení tohoto příplatku zvýší se po rozumu § 1 odst. 3 cit. zák. pensijní
základna rozhodná pro výměru nynějších odpočivných (zaopatřovacích)
požitků o 20% a provede se výpočet příplatku způsobem tam uvedeným.

Od zásady, vyslovené v § 1 odst. 1 zák. č. 80/28, činí však zákon
v § 1 odst. 2 potud omezující úchylku, že vylučuje z nároku na tento pří-
platek ty zaměstnance ve výslužbě, jejichž odpočivné (zaopatřovací) po-
žitky byly již nyní vyměřeny z pensijní základny určené podle nejvyššího
služného dosažitelného v příslušné zaměstnanecké kategorii postupem
do vyšších požitků podle postupových lhůt stanovených zákonem z 7.
října 1919 č. 541 Sb., pokud týče zákonem z 19. března 1920 č. 186 nebo
č. 195 Sb. nebo podle služného vyššího Podle toho nemají nárok
na příplatek ve smyslu zák. č. 80/28 oni státní zaměstnanci ve výslužbě,
jejichž dosavadní výslužné, t. j. výslužné, které jim příslušelo v době, kdy
zákon ten nabyl účinnosti, bylo vyměřeno na základě pensijní základny
posledního platového stupně, dosažitelného v kategorii zaměstnanecké,
k níž náleželi, časovým postupem do platů vyšších hodnostních tříd, pří-
padně vyšších stupňů služného, nebo jejichž pensijní základna je ještě
vyšší. Uvedená pensijní základna je tedy objektivním měřítkem při určo-
vání těch státních zaměstnanců ve výslužbě, kteří nemají býti účastni
výhody zák. č. 80/28 a nezáleží potom ovšem na tom, na jakém právním
základě dosáhli zaměstnanci ti za své aktivní činnosti ve službách státu
svých posledních do pense započitatelných platů, zda se tak stalo v dů-
sledku jmenování či snad časovým postupem.

Není sporu, že důstojníci hřebčinstva patřili podle § 5 zák. č. 195/20
do postupové skupiny VI., v níž časový postup byl možným nejvýše do
požitků 4. stupně platového VII. hodn. třídy. Není také sporné, že byl
st-1 jmenován do VI. hodn. třídy a že mu byly požitky odpočivné vymě-
řeny podle pensijní základny, vyplývající ze služného 1. stupně VI. hodn.
třídy.

Patřil-li však st-1 do postupové skupiny VI., v níž časovým postupem
mohl dosáhnouti podle § 5 zák. č. 195/20 nejvýše požitků podle 4.
stupně VII. hodn. třídy, a byly-li mu odpočivné požitky vyměřeny z pen-
sijní základny na podkladě služného 1. stupně VI. hodn. třídy, pak jest
podle toho, co doličeno, vyloučen z přiznání příplatku po rozumu cit.
zák., ať dosáhl služného toho jakýmkoli způsobem.

Shrnuv předeslané, dospěl nss k právnímu názoru, že důstojník hřeb-
činstva v. v., jehož výslužné bylo vyměřeno z pensijní základny, odpo-
vídající požitkům VI. hodn. třídy, nemá nároku na příplatek ve smyslu

§ 1 zák. č. 80/28 ani tehdy, nabyli-li služebních příjmů VI. hodn. třídy jmenováním.

Č. 10.288.

Církevní věci. — Řízení správní: * Obec či obecní rada nejsou legitimovány k podání rekursu proti rozhodnutí okresního úřadu ve věci volby kostelního konkurenčního výboru na Moravě podle § 14 zák. č. 11/1864 z. z. mor., jímž bylo vysloveno, že aktivní volební právo přísluší toliko katolickým členům obecních rad.

(Nález ze dne 21. ledna 1933 č. 20011/32.)

Věc: Arnošt P. v O. a spol. proti zemskému úřadu v Brně o volbu kostelního konkurenčního výboru.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dne 4. listopadu 1928 konala se v obecní kanceláři v P. volba kostelního konkurenčního výboru tamtéž za účasti čtyř členů obecní rady v P., tří členů ze Č., tří z B., dvou z L. a jednoho člena obecní rady v B. Z přítomných bylo celkem sedm evangelíků a šest katolíků, kteří všichni volili. Voleno bylo pět členů výboru a zvoleni byli vesměs příslušníci církve katolické.

Proti volbě podán byl mezi jiným i dnešními st-li rekurs, jemuž vyhověl okresní úřad v Boskovicích výměrem z 30. května 1929, jímž zrušil zmíněnou volbu kostelního konkurenčního výboru, ježto volby se účastnilo a hlasovalo též sedm členů obecních rad jiného než řím.-kat. vyznání. V důvodech bylo uvedeno: »Kostelní konkurenční výbor jest povolán ve smyslu zák. č. 11/1864 z. z. mor. k tomu, aby hájil zájmy kultu řím.-kat. Podle § 12 zák. vyloučen jest nekatolický člen obecního zastupitelstva, usnášejícího se o kostelní přirážce, z příslušného usnášení a dlužno analogicky míti za to, že nekatolík též nemá práva voliti do sboru, povolaného k hájení zájmů řím.-kat. kultu.«

K odvolání obecní rady v P., podanému starostou obce Frant. K. v zastoupení obecní rady v P. (na základě usnesení téže z 6. června 1929) zrušil zemský úřad v Brně nař. výměrem odvoláním napadené rozhodnutí okr. úřadu. — — —

Uvažuje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, musel se nss v první řadě zabývatí námitkou stížnosti, že nař. rozhodnutí bylo vydáno na odvolání obecní rady v P., k němuž se jí po názoru stížnosti nedostávalo legitimace. V tom spočívá též výtky, že žal. úřad osoboval si kompetenci, která mu nepříslušela. Námitku tu shledal soud důvodnou.

Na sporu byla v meritu pouze otázka, zda voleb členů kostelního konkurenčního výboru ve smyslu § 14 zák. č. 11/1864 z. z. mor. mohou se účastnit též nekatoličtí členové obecních rad přiřazených místních obcí konkurencí povinných. Pro otázku, kdo v tomto (na rozdíl od jiných sporů ve věcech konkurenčních) sporu je stranou, jsou pak směrodatna ustanovení uvedeného § 14 cit. zák.